

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.
 — Ένα πρωί, ο Βιεννέζος μουσικο-
 ριογράφος Ροδόλφος Λάτσερ, γυρι-
 ζοντας στο σπίτι του, βρήκε ένα έκ-
 τενές γράμμα, προερχόμενο από μια
 γυναίκα, την οποία δεν θυμάται πιά
 και την οποία άποστο γνώρισε άλ-
 λοτε, όταν ήταν ακόμα νέα. Η γυ-
 ναίκα αυτή, η οποία τον αγάπησε ο-
 δηλ της τή ζωή, βρίσκεται τώρα μπρο-
 στά στο πεθαμένο παιδί της, το παιδί
 που άπόκτησε μαζί του, και του διηγεί-
 ται στο γράμμα της όλη της τή ζωή,
 ή όποια άρχισε πραγματικά γι' αυτήν
 από τήν ημέρα που τον γνώρισε, ό-
 ταν διστακή ήταν ακόμα δεκατριών
 χρόνων, και τον αγάπησε τρελλά,
 μ' όλη της τήν ψυχή. Επί τέσσερα χρόνια
 τον λάτρευε, χωρίς ποτέ νά του
 μιλήσει, κι' όταν έγινε δεκαοκτώ χρόνων,
 φεύγοντας από τό μέρος που κα-
 τοικούσε τότε, πήγε στη Βιέννη, μόνο
 και μόνο γιά νά τον συναντήσει. Και
 πράγματι, άφού τον παρατόνθησε άρκε-
 τές ημέρες έξω άπ' τό σπίτι του, τέλος,
 ένα βράδυ, τον είδε.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΣΒΑΪΓΚ

κι' εγώ γιά σένα. Βράδυνα λοι-
 πόν κι' εγώ τό βήμα μου και σέ
 περιμένα.

Κι' έξαφνα, χωρίς νά στρα-
 φώ, χωρίς νά γυρίσω, έννοιωσα
 πώς ήσουν πίσω μου. Καθώς
 περπατούσα άργά, ή άναμονή
 μου με είχε παραλίσι κι' ή καρ-
 διά μου χτυπούσε τόσο δυνατά,
 ώστε αναγκάστηκα νά σταθώ.

Και τότε, γιά πρώτη φορά,
 άκουσα τήν πολυαγαπημένη μου

φωνή σου νά μου μιλή. Είχες φτάσει πιά στό πλάϊ μου. Μου μι-
 λούσες μ' ένα τόνο γλυκό και παιχνιδιάρικο, σαν νά γνωρίζομαστε
 από χρόνια, μολοντί δεν είχες τήν παραικηγή ιδέα ποιά ήμουν.
 Μου μιλούσες μάλιστα με τόση άνεση, όστε μπόμεσα νά σου άπαν-
 τήσω, παρ' όλη τήν άπεριόριστη ταραχή μου.

Βαδίσαμε μαζί σ' όλο τό μάκρος του δρόμου. Έπειτα με ρώτη-
 σες αν ήθελα νά γάμε μαζί. Έγώ δέχτηκα. Πώς θα τομύσα ν'
 άνηθώ;

Γενιατίσαμε μαζί σ' ένα μικρό ρεστοράν. Ξέρεις πού; Άσφα-
 λώς όχι. Θα τό ήξερες βέβαια αν δεν θεωρούσες τήν περιπέτειά
 μου έκείνης τής βραδειάς όμοια με τόσες άλλες. Ήμουν γιά σένα
 άπλως μία γυναίκα άνάμεσα σ' άλλες εκατό. Κι' έπειτα ποιά ανά-
 μνησι θα μπορούσες νά είχες κρατήσει από μένα; Μιλούσες έλάχι-
 στα έκείνο τό βράδυ, γιατί ήταν γιά μένα μία άτέραντη ευτυχία νά
 σ' έχω κοντά μου και νά σ' άκούω νά μιλάς. Δεν ήθελα νά κατα-
 στρέψω ούτε μία στιγμή τής κομβέντας σου με μία άνόητη ερώτηση.

Ποτέ μου δεν θα λημονήσω έκείνο τό βρά-
 δι. Άναποκρινόσουν στέλεια στην ιδέα που είχα
 σχηματίσει γιά σένα. Ήσουν τριμερές, γλυκός
 και γεμάτος τάσι, δεν έκανεσ καμιά άδιακρι-
 σία κι' άπέφευγες τά χάδια και τις τριμερότη-
 τες, που οι άλλοι άνδρες επιτρέπουν γρήγορα
 στον έαυτό τους, όταν βρίσκονται με μία γυναι-
 κά. Άπό τήν πρώτη στιγμή, ή στάσι σου ήταν
 φιλική κι' εύγενικά και φαινόταν άξια τής έμ-
 πιστοσύνης που μου είχες εμπνεύσει.

Ω! δεν ξέρεις ποιά ύπεροχη πράξι έκανεσ
 έκείνο τό βράδυ, με τό νά μη άποζητήσεις μία
 νέα, ή όποία σ' αγαπούσε και σε περιμενε πέντε
 δόκλιηρα χρόνια.

Όταν προχώρησε ή ώρα, φύγαμε από τό ρε-
 στοράν. Στην πόρτα του θέλησες νά μάθης αν
 ήμουν βιαστική ή αν είχα καιρό διαθέσιμο. Πώς
 απορώσα νά σου κρίνω, ότι ήμουν δόκλιηρη
 στη διάθεσί σου; Σου άπάντησα λοιπόν πώς ή-
 μουν έλεύθερη.

Έπειτα με ρώτησες, κατανιδώντας έναν έ-
 λαφρό δισταγμό, αν ήθελα νά ρθώ γιά λίγες
 στιγμές στό σπίτι σου, γιά νά φάω ήσομμε.

— Μ' εύχαρίστησι μου, σου άπάντησα μ' όλη
 μου τήν καρδιά, βρίσκοντάς το αυτό πολύ φαιικό.

Μά είδα άμέσως πώς ή προθυμία, με τήν ό-
 ποία δέχτηκα τήν πρότασί σου, σου έκανε έντύ-
 ποσι. Δεν ξέρω όμως αν σε λήπησε ή σ' εύχαρί-
 στησε, μά, έν πάση περιπτώσει, ξοφριάστηκες
 πολύ.

Σήμερα καταλαβαίνω πιά τήν έκκληξι σου.
 Ξέρω πιά ό,τι ή γυναίκες συνήθισαν, κι' όταν
 άκόμα γούθουν τήν παι ζωική έκθυμία νά έγ-
 καταλειφθούν σ' έναν άνδρα, να του χρέουν τον
 πόθο τους αυτό, νά προσκοινώνται τις φοβισμέ-
 νες και τις άγανακτισμένες και νά μην ύποχω-
 ρούν παρ' έπειτα από πολλές παρακλήσεις, ύ-
 ποσχέσεις, ψέμματα και όρκους. Ξέρω επίσης,
 ότι, μόνο ή γυναίκες που έχουν κάνει έπάγγελμά
 τους τόν έρωτα, άπαντούν σε τέτοιες προσκλήσεις και τις δέχονται ά-
 μέσως.

Μά σε μένα, με τήν άπάντησί μου αυτή έκδηλωνόταν έξαφνα ή
 έκθυμία που επί τόσες εκατοντάδες ήμερών τήν είχα συγκρατήσει.

Αυτό σου είχε κάνει καταληκτική έντύποση και είχα άρχεισι
 πιά νά σ' ένδιαφέρω. Καταλάβαινα, καθως βαδίζαμε και κουνει-
 νάκιε, ότι μ' έξέταζες προσεχτικά άπ' τό πλάϊ ξαφνιασμένως. Μυ-
 ρίζοσουν κάτι τό έκτακτο σε μένα, μάντευες ένα μυστήριο στη χα-
 ριτωμένη κι' εύχάρηστη αυτή νέα. Ή έκθυμία νά μάθης, είχε έυ-
 νησίσει μέσα σου και καταλάβαινα άπ' τις ερωτήσεις σου, ότι ήθε-
 λες νά διαφωτίσης αυτό τό μυστήριο. Μά φυλαγόμεν με προσοχή.
 Προτιμούσα νά με πείρασι γιά τρελή, παρ' νά σου άποκαλήνω
 τό μυστικό μου.

Τέλος άνεθήκαμε στό διαμέρισμά σου. Μου είνε άδύνατον, πολυ-
 αγαπημένε μου, νά σου περιγράψω ποιά ταραχή, ποιά τρελή, σχε-
 δόν θανάσιμη, ευτυχία έννοιωθα, καθως άνέβαινα στό πλέρω σου
 τή σκάλα. Και σήμερα ακόμα που τή σκέπτομαι, δακρύζω....

Τό κάθε τι που έβλεπα γύρω μου, σχετιζόταν με τό πάθος μου,

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Σε είχα δει γάχεσαι από μακριά και συγκέντρωσα όλη τή θέ-
 λησί μου, γιά νά μην παραμερίσω στό δρόμο σου. Έν' άμάξι που
 ξεφόρτωνε κάτι πράγματα εκεί κοντά μ' είνήσες, αναγκάζοντάς σε
 νά περάσης πολύ κοντά σε μένα.

Χωρίς νά θέλης με κίτταξες άρηρημένα, μα άμέσως, άνταμ-
 θανόμενος με πάση προσοχή σε κίτταξα — "Ω! τί ήταν αυτό που
 έννοιωσα τότε— τά μάτια σου ήσαν τή συνήθισμένη τους έκφρασι,
 με τήν όποια κίτταζαν πάντα τις γυναίκες.

Έγιναν τριμερά και χαϊδέντικά, έγιναν τά μάτια που με είχαν
 κατακτήσει από τήν πρώτη στιγμή που τ' άντίκρυσα.

Έπί μία—δύο στιγμές, τά βλέμμάτα σου μαγνήτιζαν τά δικά
 μου, τά κράτησαν σπάλλους των, κι' έπειτα πέ-
 ρασες.

Η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά. Χωρίς νά
 θέλω, έβράδυνα τό βήμα μου και καθως γύρισα
 τό κεφάλι μου πίσω με μία άκατανίκητη περηφά-
 νεια, είδα πώς είχες σταθεί και πώς με κίτταζες
 από πίσω. Κι' από τήν περιέργεια, με τήν όποια
 μ' έπισκοπούσες από πάνω ως κάτω, κατάλαβα
 άμέσως, ότι δεν με είχες άναγνωρίσει.

Δέν μ' άναγνώρισες ούτε τότε, ούτε ποτέ...
 ποτέ. "Ω! πώς θα μπορούσω, ό πολυαγαπημένε
 μου, νά σου περιγράψω τήν άπογοήτευσή μου έν-
 νοιωσα έκείνη τή στιγμή. Ήταν τότε ή πρώτη
 φορά που έννοιωσα τον τριμερό αυτό πόνο, τον
 πόνο γιατί δεν μ' άναγνώρισες έσύ, τον κοισαίο
 αυτό πόνο που μ' ακολουθήσε σ' όλη μου τή ζωή
 και με τον όποιο πεθαίνω. "Ω! ήταν φοιχτό νά
 μένω άγνωστη, άγνωστη γιά πάντα από σένα!

Πώς νά μπορούσω νά σου περιγράψω αυτή
 τήν άπογοήτευσή. Έπί δύο δόκλιηρα χρόνια που
 βρισκόμουν στό Ίνσπρουκ, κατά τά δύο αυτά
 χρόνια που δεν έκανα άλλο, παρ' νά σε συλλο-
 γίζομαι συνεχώς και νά φαντάζομαι τήν πρώτη
 συνάντησί μας, όταν θα ξαναγύρισα στη Βιέννη,
 είχα άναλογιστεί τή συνάντησι αυτή μ' όια της
 νά ένδεχόμουν. Στις στιγμές τής άπαισιοδοξίας
 μου, φανταζόμουν πώς θα μ' έδιωχνες και θα με
 περιφρονούσες, γιατί θα μ' εύρισκες πολύ άση-
 मानτη, πολύ άσημη, πολύ ένοχλητική γιά σένα.
 Είχα φανταστεί ακόμα πώς θα μου φερνόνουν
 ψυχρά, άδιάφορα, μα τό ένδεχόμενο νά μη μ' ά-
 ναγνωρίσης δεν τό είχα φανταστεί ποτέ. Μου ή-
 ταν άδύνατο νά ύποθέσω, ότι μπορούσες νά μ' έ-
 χης ξεχάσει. Νόμιζα ότι, άφού εγώ συλλογιζό-
 μουν διαρκώς σεένα, και ν' άναγχνω κι' έσύ θα με
 σκεπτόσουν συχνά και θα με περιμένες. Πώς θα
 ζούσα άλλωστε ακόμα, αν είχα τήν πεποίθησι,
 ότι δεν ήμουν τίποτε γιά σένα κι' ότι ποτέ ή ά-
 νάμνησίς μου δεν περνούσε γλυκά μέσ' στό μυαλό
 σου;

Αυτό τό δδυνηρό ζήτημμα μπροστά στό βλέμμα σου, που μου φα-
 νέθηκε, ότι δεν με θυμόσουν πιά, ότι τό νήμα καμμάς άναμνήσεως
 δεν ένωσε τή ζωή μου με τή δική σου, ήταν γιά μένα τό πρώτο μου
 γαρέμισμα στην πραγματικότητα και τό πρώτο προαίθημα τής τρα-
 γικής μου ειμαρμένης.

Δέν μ' άναγνώρισες λοιπόν, ό πολυαγαπημένε μου, και όταν, έ-
 πειτα από δύο μέρες, σε μία καινούργια μας συνάντησι, τό βλέμμα
 σου με τίλιξε με κάποια οικειότητα, δεν άναγνώρισες πάλι έκείνη
 που σε είχε αγαπήσει μ' όλη της τήν ψυχή από μικρό κοριτσάκι, μα
 τή χαριτωμένη κοπέλλα των δέκα όχτώ χρόνων, με τήν όποια είχες
 διασταφαιθεί πρό δύο ήμερών στό ίδιο μέρος.

Με κίτταξες αυτή τή φορά με μία εύχάρηστη έκκληξι κι' ένα έ-
 λαφρό χαμόγελο ζωγραφίστηκε γύρω άπ' τό στόμα σου. Καθως δι-
 ευθύνηθηκες προς τό μέρος μου, έβράδυνες τό βήμα σου. Άρχισα
 νά τρέχω και ν' ανατριχιάζω δόκλιηρη από μία άφωνη χαρά. Θεέ
 μου! αν μου μιλούσες!..

Ένοιωσα έκείνη τή στιγμή καλά, ότι γιά πρώτη φορά ύπήρχα

Έβράδυνα λοιπόν κι' εγώ τό βήμα μου
 και σε περιμένα!..

ήταν ένα σύμβολο της παιδικής μου ηλικίας και του ξωτά μου, που τόσο νομίζω είχε ανάψει. Έβλεπα την πόρτα, μπροστά στην οποία σ' είχα χίλιες φορές περιμεινεί, τη σκάλα όπου κάθε μέρα άκουγα ν' άντηχούν τα βήματά σου και όπου σε είδα για πρώτη φορά, το μικρό φρεγγίτη, στον οποίο κόλλαγα τα μάτια μου γεμάτα από τη λαχτάρα μου να σε ιδώ, τον τάπητα μπρός στην πόρτα σου, εκάτω στον οποίο μία μέρα γονάτισα, το πόμολο της πόρτας σου, τον ό-ποιον κάθε τρίξιμο μ' έκανε ν' άνατηδάω στο παρατηρητήριό μου.

Όλη μου η παιδική μου φαντασία, όλο μου το πάθος είχαν έκει μέσα τη φωλιά τους, μέσα σ' αυτό το λίγο χώρο. Έκει βρισκόταν όλη η ζωή μου.

Και να που τώρα έμπαίνο πάλι μαζί σου στο σπίτι αυτό, το σπίτι των παιδικών μου χρόνων.

Έμεινα μαζί σου ολόκληρη τη νύχτα, χωρίς να φαντασθής, ότι πριν από σένα άλλος δεν με είχε άγγιξει, ούτε κανείς είχε άντικρύσει το κορμί μου.

Πώς όμως μπορούσες να το φαντασθής αυτό, αφού δεν σου έφερα καμιά αντίσταση, αφού κατανικούσα όλη μου την άντίστασι, μόνο και μόνο για να μην μπορέσης να μαντέψης το μυστικό της άγάπης μου, που θα σε τρομάζε χωρίς άλλο, αφού για σένα η άγάπη δεν μπορεί να είναι ένα πράγμα πολύ έλαφρο, ένα παιγνίδι χωρίς σημασία.

Έσύ θέλεις ν' απολαμβάνης όλες τις χαρές του κόσμου, χωρίς καμιά όψια. Τρέμεις ν' άνακατευθής στη μοίρα ενός άλλου.

Άν σου πώ, πολυαγαπημένε μου, τώρα, ότι ήμουν άγνη όταν έγινε δική σου, μην παρεξηγήσεις τη σημασία των λόγων μου. Δεν σε κατηγορώ, ότι με ξεγέλασες, ούτε ότι με παρέσυρες και με γοήτευσες. Έγώ μόνη μου, ολομόναχη ήρθα προς εσένα, σπρωγμένη από την ίδια μου την έπιθυμία, έγώ μόνη μου ριχτήκα μέσα στην άγκαλιά σου, έγώ μόνη μου γκορεμιστήκα μέσα στην άδυσσο της είμαρμένης μου...

Ποτέ, ποτέ δεν θά σε κατηγορήσω! Όχι!... Άπεναντίας, θά σ' εύγνωμονώ αιώνας, γιατί η νύχτα εκείνη πέρασε σαν ένα όνειρο ευτυχίας! Όταν άνοιξα τα μάτια μου μέσα στο σκοτάδι και σ' έννοιωσα πλάι μου, ξεφνιάστηκα που δεν είδα τ' άστέρια να λάμπουν πάνω άπ' το κεφάλι μου, τόσο ό σφαιρός μου φαινόταν κοντά.

Όχι, πολυαγαπημένε μου, ποτέ δεν μετάνιωσα καθόλου, ποτέ, για τη νύχτα κείνη. Θυμάμαι ακόμα πώς ένω έσύ κοιμόσουν κι' άκουγα την πνοή σου, άγγιζα το σώμα σου και σ' έννοιωθα τόσο κοντά μου, έλαιγα από ύπερτάτη ευτυχία.

Τό προί, έφωνα βιαστικά από πολύ νομίζω. Έπρεπε να πάω στο κατάστημα που εργαζόμουν κι' έπρεπε να φύγω άπ' το σπίτι σου πριν έρθει ό ύπνρέτης σου, γιατί δεν έκανε να με ιδή.

Όταν ντύθηκα και βρέθηκα όρθια μπροστά σου, με πήρες μέσα στην άγκαλιά σου και με κούταξες επί ώρα. Ήταν τάχα καμιά μαζουρή και σκοτεινή άνάμνησις που ξεπνύσες μέσα σου ή άπλως σου φαινόμουν όμοια κι' ευτυχισμένη, όπως άλλωστε ήμουν πραγματικά;

Μου έδωσες ένα φιλά στο στόμα και κατόπιν έγώ άποσπάστηκα σιγά—σιγά άπ' την άγκαλιά σου.

Τότε έσύ με ρώτησες:

—Δεν θέλεις να σου προσφέρω μερικά λουλούδια;

Σου άπάντησα καταφατικά.

Πήρες άμέσως τέσσερα λευκά ρόδα από το γαλάζιο χρυσάλλινο άνθοδοχείο του γραφείου σου (Ώ! αυτό το άνθοδοχείο τό ήξερα από τα παιδικά μου χρόνια, από τη μοναδική φορά που μητέρα μέσα στο διαμέρισμά σου) και μου τ' έδωσες. Έπί ήμέρες ολόκληρες δεν έκανα τίποτε άλλο παρά να τ' άφρω άδιάκοπα στα χείλη μου.

Πριν χωριστούμε, δώσαμε ραντεβού για έν' άλλο βράδυ. Ήρθα πάλι, σέ βρήκα κι' έγινε ευτυχισμένη για δεύτερη φορά.

Μου χάρισε ακόμα και μια τρίτη νύχτα ευτυχίας. Έπειτα μου είπες, ότι ήσουν ύποχρεωμένος να φύγης σέ ταξείδι—Ώ! αυτά τα ταξείδια πώς τ' άπεχθανόμουν από την παιδική μου ηλικία— και

μου ύποσχέθηκες, ότι μόλις θά γύριζες, θά έσπευδες να με πληροφρήσης για την έπιστροφή σου. Σου έδωσα τη διεύθυνσί μου Πόστ-Ρεστάντ, γιατί δεν ήθελα να σου φανερώσω το όνομά μου, Κρατούσα, βλέπεις, το μυστικό μου. Τη στιγμή που χωρίζομαστε, μου πρόσφερες πάλι μερικά ρόδα, τ' άρδα του άποχωρισμού!

Κάθε μέρα, επί δυό μήνες, πήγαινα στο Πόστ—Ρεστάντ... μ' ή για ποιά λόγο να σου περιγράψω τ' άφριχτά μαρτύρια της άνανομής μου εκείνης και της άπελπισίας μου;

Δεν σε κατηγορώ καθόλου. Σε αγαπώ έτσι όπως είσαι, παράφορος και ξεχασιάρης στον ξωτά, άρροισωμένος και άπιστος. Σε αγαπώ έτσι, μονάχα έτσι, έτσι όπως ήσουν πάντοτε και όπως είσαι τώρα.

Έντομεταξύ, είχες ξεαναγορίσει από καιρό άπ' το ταξείδι σου. Μου τό είπαν αυτό τ' άφωτισμένα παράθυρά σου και όμως δεν μου έγραψες, όπως μου είχες ύποσχεθεί.

Έτσι δεν έχω ούτε μια γραμμή από σένα τώρα, στην τελευταία μου ώρα, από σένα που σου έδωσα όλη μου τη ζωή...

Περίμενα, περίμενα σάν άτελειομένη. Μά έσύ δεν με κάλεσες κοντά σου, δεν μου έγραψες ούτε μια γραμμή... ούτε μια γραμμή...

Τό παιδί μου πέθανε χθές... και ήταν τό δικό σου παιδί... Ναι,

ήταν και δικό σου παιδί, ό πολυαγαπημένε μου!... Ήταν τό παιδί μας από τις τρεις νύχτες που πέρασα κοντά σου. Σου τ' όρκίζομαι αυτό και σου έπαναλαμβάνω, δεν λεί κανείς ψέματα όταν άντικρύσει τό θάνατο.

Ήταν τό παιδί μας γιατί—σου τ' όρκίζομαι πάλι— κανένας άλλος δεν μ' άγγιξε άπ' τη στιγμή που έγινε δική σου, ως την άλλη εκείνη στιγμή που τό κορμί μου άρχισε να σφιγγόρριζή από τους πόνους του τοκετού.

Τό άγγιμά σου είχε κάνει τό κορμί μου ίερο στα μάτια μου και θά ήταν τερατώδες να έπιτρέψω έστω και να τό άντικρύσω άλλου.

Ήταν τό παιδί μας, πολυαγαπημένε μου, ήταν τό παιδί της άγάπης μας, τό παιδί μας, ό γιος μας, ό μοναχογιός μας.

Μά θέλεις να μάθης τώρα—αυτό θά σε τρομάξει ή ίσως θά σε ξεφνάσει μόνο— θέλεις να μάθης, ό πολυαγαπημένε μου, γιατί επί τόσα χρόνια σου έκρυψα την ύπαρξή αυτού του παιδιού και γιατί σου μιλώ γι' αυτό μονάχα σήμερα, σήμερα που βρισκεται ξεπλωμένο μπροστά μου, κοιμισμένο στα σκοτάδια, κοιμισμένο για πάντα, έτοιμο να φύγει και να μη ξεαναγορίσει ποτέ, ποτέ;

Μά πώς μπορούσα να σου τό πώ αυτό; Ποτέ δεν θά με πίστευες έμένα, την ξένη, τη γυναίκα που έγινε δική σου με

προθυμία και χωρίς δισταγμό, ποτέ δεν θά πίστευες, ότι η άνώνυμη αυτή γυναίκα που συνάντησες στο δρόμο σου, έμεινε πιστή σε σένα τον άπιστο, ποτέ δεν θά παραδεχόσουν χωρίς δισταγμία, ότι αυτό τό παιδί ήταν τό δικό σου!

Ποτέ δεν θά μπορούσες—έστω και άν αυτά που θά σου έλεγα, σου φαινότουσαν άληθινά— να διώξης την ύποψία, ότι προσπαθούσα ν' αποδώσω σε σένα, που ήσουν πλούσιος, την πατρότητα ενός παιδιού που σου ήταν ξένο.

Θά με ύποπτευόσουν και θά έμενε για πάντα άνάμεσα από μένα κι' από σένα μια σκιά δισταγμίας.

Αυτό όμως δεν τό ήθελα καθόλου.

Έξέ άλλου, σε ξέρω καλά. Σε ξέρω τόσο καλά, όσο ίσως δεν γνωρίζεις έσύ ό ίδιος τον έαυτό σου. Και ξέρω, ότι θά ήταν όδυνηρό σε σένα, που στον ξωτά αγαπάς την άφροντισιά, την έλαφρότητα και τό παιγνίδι, να μάθης ξεαφνα πώς είσαι πατέρας και ν' άνάλάβης την ευθύνη της μοίρας ενός ανθρώπου.

(Άκολουθεί)

□ □ □ □ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΣΟΓΡΑΦΙΕΣ □ □ □ □

ΣΤΟΝ ΚΑΜΠΟ

(Σχέδιο του κ. Γερ. Γρηγόρη)